

1. fejezet

Lisa apjával az onkológiai osztály steril fehér szobájában ült, az édesanyja betegágya mellett. Az óra szinte alig haladt előre; minden másodperc fájdalmasan hosszúnak tűnt. A gépek monoton sípolása betöltötte a szobát, mintha csak az idő lassú múlását hangsúlyoznák. Lisa a könnyeit nyelte. Mostanra elkerülhetetlenné vált a tény: hamarosan el kell búcsúznia. Elizabeth, az édesanyja, altatásban feküdt, csövek és gépek hálója között, testével az élet utolsó fonalán egyensúlyozva. Apja, Robert, mozdulatlanul fogta felesége kezét, miközben arcáról a mérhetetlen szomorúság áradt.

Az ajtó halkán nyílt, és Dr. Schulcz, az osztályvezető orvos lépett be. Komoly arca mindent elárult. Kívülről látszott, hogy igyekezett megőrizni higgadtságát, de belsejében a tehetetlenség és a szomorúság kavargott. Ellenőrizte a monitorokat, majd Lisa mögé lépett.

– Nem érez fájdalmat – mondta halkán, szinte suttogva.
– Beszéljenek hozzá. A tapasztalatok szerint a mély altatásban lévők még hallhatják, amit mondanak nekik.

Lisa válla megrándult az orvos szavaira. A fájdalom és a harag végre utat tört belőle.

– Mit tudnak maguk orvosok?! – fakadt ki élesen. – Sugárkezelés, kemoterápia, kísérleti gyógyszerek... És mi lett belőle? Semmi! Az anyám most itt haldoklik!

Dr. Schulcz mélyet sóhajtott. Látszott rajta, hogy már sokszor hallgatott végig hasonló tehetetlen dühkitöréseket.

– Sajnálom, Miss Silverman. A rákos sejtek agresszivitása kiszámíthatatlan. A tudomány nem mindenható.

Lisa felállt, szemei villámlottak.

– Nem mindenható?! Ez nem válasz! – kiáltotta, majd hátralépett, s keze ökölbe szorult. – Ez egyszerűen igazságtalan! Miért ő? Miért nem azok, akik ártatlan embereket tesznek tönkre nap mint nap?

Robert halkán közbevágott.

– Kislányom, elég... – kérlelte, de Lisa már nem figyelt.

– Most inkább kimegyek egy kicsit – mondta Lisa rekedt hangon, és mielőtt bárki válaszolhatott volna, sarkon fordult, majd kiviharzott a szobából.

Szemei megteltek könnyekkel, melyek egyre gyorsabban gördültek le arcán, ahogy a folyosóra ért. A kórház steril, fertőtlenítőszerrel átítatott szaga szinte fojtogatta. A folyosó vibráló neonfényei és a betegek látványa elviselhetetlen súlyként nehezedtek rá. Mintha menekülne, szinte futva haladt előre, míg ki nem ért a kórház belső kertjébe. Ott, az egyik padnál rogyott le, arcát a tenyerébe temetve. A zokogás megállíthatatlanul tört fel belőle, szaggatott lélegzetvételekkel kísérvé. Akio a távolból látta meg Lisát, ahogy az árnyékok közt kuporog. Rögtön utána sietett, és csendben leült mellé. Egy pillanatig nem szólt semmit, csak mellette maradt, várva, hogy Lisa összeszedje magát, de a lány végül saját maga törte meg a csendet.

– Elment? – kérdezte halkán, szinte suttogva, anélkül, hogy ránézett volna. Akio megrázta a fejét.

– Nem. Még nem – felelte lágyan. – De tudjuk, hogy közel a vége.

Lisa felemelte a fejét, szeme vörös volt a sírástól, tekintete dühösen villant Akióra.

– Ott fekszik, magatehetetlenül, és már soha nem fog felébredni! – A hangja egyre indulatosabb lett. – Ezek a rohadt orvosok... semmit sem tudnak! Csak próbálkoznak, de gyógyítani?! Lószart se érnek a kísérleteikkel!

Akio csendesen figyelte, hagyva, hogy Lisa kiadja magából a fájdalmát. Amikor a lány végül kifogyott a szavakból, nyugodt, halk hangon szólalt meg.

– Tudom, hogy most haragszol. De Lisa... erről senki sem tehet. Se te, se ők. Az élet néha egyszerűen ilyen igazságtalan. Az én anyám is így ment el. Én is átéreztem azt a tehetetlen dühöt, amit most te érzel.

Lisa rákapta a tekintetét, ajkai remegtek a visszafojtott zokogástól.

– De miért pont ő? Miért nem az a sok szemétláda, akiket

naponta üldözünk? Akik ártatlanokat bántanak, akik tönkretesznek életeket?! Ők megérdemelnék a halált... de az anyám?! Az anyám nem!

Lisa hangja elcsuklott, és újra a tenyerébe temette arcát. Akio megérintette a vállát, szorítása nyugtató és biztos volt.

– Lisa... nincs igazság a földön. Tudod, hogy nincs. De most nem számítanak azok az emberek. Most az számít, hogy ott legyél mellette. Hidd el, érzi, hogy ott vagy, és az segít neki – mondta halkán, de határozottan.

Lisa egy ideig nem válaszolt, csak a távolba meredt, mintha próbálná feldolgozni a hallottakat. Végül vett egy nagy, remegő levegőt, és lassan bólintott.

– Igazad van – mondta halkán, de még nem mozdult. – Mindjárt visszamegyek. Csak adj még egy percet kérlek, míg összeszedem magam.

Akio némán bólintott, és hagyta, hogy Lisa magához térjen. A lány még néhány percig fel-alá járkált a kertben, mintha minden lépésével lejjebb csillapítaná a dühét. Amikor végül visszaindultak, Akio csendesen kísérté vissza a kórházi szobába. Odabenn Lisa újra leült anyja mellé, megfogta a nő törékeny kezét, és csendben figyelte az arcát. Az érintése szinte beleolvadt az altatás csendes mélységébe.

– Gyere be te is, Martin – szólta Robert, Elizabeth férje, Akióra nézve.

– Nem szeretnék zavarni – válaszolta Akio halkán.

– Ne butáskodj! Elizabeth úgy szeretett téged, mintha a saját fia lennél – mondta Robert biztatóan.

Akio bólintott, és belépett, a szoba sötét, monoton csendjében az ágy lábánál állt meg. Figyelte Lisát, aki anyja kezét szorongatta. A pillanat szentsége minden szót elnyelt, és mindketten csendben vártak, hogy a sors végre kimondja ítéletét.

Akio tekintete elidőzött Elizabeth törékeny alakján, és akaratlanul is eszébe jutott az édesanyja, aki évekkal ezelőtt ugyanígy feküdt halálos ágyán. A kórházi szoba hűvös csendjében élesen hasított bele a felismerés: az élet ismétli önmagát. Ez a jó lelkű asszony most ugyanarra a sorsra jut,

és órákon belül talán örökre elhagyja a világot.

„Nem ezt érdemelte... senki sem érdemel ilyen véget” – gondolta keserűen.

Felidéződtek benne azok a régi pillanatok, amikor Elizabeth mindig próbálta őt noszogatni.

„Tudom, hogy tetszik neked Lisa, miért nem lépsz már?” – hallotta tisztán a hangját az emlékeiből.

Ha csak alkalma nyílt rá, össze akarta boronálni őket. Az iskolák befejeztével az életük más irányt vett. Ő Los Angelesbe költözött, Lisa pedig New Yorkba ment szüleivel. Most azonban itt volt – Lisa kérésére eljött, szabadságot vett ki, hogy mellette legyen, és támogassa a barátját ebben a pokolian nehéz időszakban. Ahogy Akio Lisára pillantott, összeszorult a szíve. A mindig vidám, erős lány most törékenynek és elveszettnek tűnt. Könnyei hangtalanul hullottak, mignem hirtelen felpattant. Mozdulataival szinte eltaszította magától a fájdalmat, de az mégis ott lappangott minden rezdülésében.

– Nem bírom végignézni, hogy meghal! – zokogta, miközben szinte kirohant a szobából, hátra sem nézve.

Robert tehetetlenül követte tekintetével a lánya távozását, majd Akióra nézett.

– Menj utána, Martin. Kérlek. Vigyázz rá! – kérte halkán, de hangjában ott bujkált a kétségbeesés.

– Persze – bólintott Akio, és azonnal Lisa után indult.

A kórházból kilépve a parkolóban találta meg. Lisa a kocsijának támaszkodva állt, mereven a távolba nézve. A város zaja körülölelte őket.

– Nem kellene most egyedül lenned – szólalt meg Akio, ahogy mellé lépett.

Lisa felé fordította az arcát, és Akio látta, hogy a könnyei már nem hullanak, de a tekintete tele volt fájdalommal.

– Tudod, Martin, sok embert láttam meghalni... de az anyám az más. Nem tudom végignézni, ahogy elmegy. Egyszerűen nem megy! – A hangja remegett, de dacosan tartotta magát, mintha szégyellte volna a gyengeségét.

Akio megértően bólintott.

– Semmi baj. Senki sem fogja ezt a szemedre vetni –

mondta halkán, mégis határozottan.

Lisa egy pillanatig hallgatott, majd halkán megszólalt:

– Nem megy... nem tudok itt maradni! Lemegyek Long Islandre. Sétálok a parton, ahogy régen anyával. – A hangja elcsendesedett, ahogy az emlékek magukkal ragadták.

– Veled tartok – válaszolta Akio röviden, szinte azonnal.

Lisa ráemelte a tekintetét, és egy halvány, szomorú mosoly suhant át az arcán.

– Jó. De inkább te vezess – mondta, és a slusszkulcsot Akio felé dobta.

Akio elkapta a kulcsot, és kinyitotta az autót. Mindketten beszálltak, és Lisa némán figyelte, ahogy Akio beindítja a motort. Az utazás csendben telt, csak a város zaja kíséerte őket, miközben áttörtek a fényszennyezett utcák forgatagán. Az idő múlásával a nyüzsgő metropoliszt felváltotta a csendesebb külváros, majd végül Long Island végtelennek tűnő partvidéke.

Amikor megérkeztek, Lisa kiszállt az autóból, és egy pillanatig csak állt a homokos parton. Levette a cipőjét, és mezítláb indult a víz felé. Akio követte, egy lépés távolságot tartva. Lisa lassan sétált, lábai alatt csikorgott a homok, a hullámok halk morajlása nyugtalan dallamként kíséerte őket. A víz érintése bokáig elérte, és Lisa lehunyta a szemét, mintha érezni akarná minden cseppjét. Akio távolról figyelte őt, és tudta, hogy Lisa most egyedül van a fájdalmával, de ugyanakkor ott van vele, ha szüksége lenne rá.

A napfény bevilágította az utat, amelyen Lisa a saját démonjait próbálta legyőzni.

– Anyával mindig itt sétáltunk, ha csak tehetjük – szólalt meg Lisa halkán, miközben a tenger hullámait figyelte.

A víz végtelen kéksége olyan békét árasztott, amelyet a szíve most képtelen volt befogadni.

– Olyan nyugodt hely ez, távol a város zajától.

Akio a homokban állva hallgatta, szemével a távolban elnyúló horizontot pásztázva.

– Idővel majd csak a szép emlékek maradnak meg veled kapcsolatban – mondta csendesén, próbálva némi vigaszt nyújtani.

Lisa szomorúan felsóhajtott, tekintete visszafordult a hullámokra.

– Remélem, igazad lesz – felelte fáradtan. – De most még olyan friss ez az egész... és olyan fájdalmas.

Akio lassan bölintott, majd egy kis szünet után megkérdezte:

– Nem szeretnél visszamenni a kórházba, hogy elbúcsúzz tőle?

Lisa arcán keserű kifejezés suhant át.

– Nincs értelme. Mély altatásban van, Akio. Nem tudja, hogy ott vagyok, azt sem érzékeli, hogy egyáltalán létezik bárki mellette.

A hangja ridegen csengett, de mögötte ott lappangott a fájdalom. Akio nem hagyta annyiban.

– Azt mondják, a haldoklók megérik a szeretteik közelségét – jegyezte meg óvatosan. Lisa megrázta a fejét.

– Én ebben nem hiszek. – Hangja egyre halkabb lett, mintha a szavai súlya túl nehéz lenne számára. – Már elbúcsúztam tőle... nem akarom hallani azt a sípolást, amikor a gép jelzi, hogy vége. Nem akarok emlékezni rá, hogy az utolsó lélegzet elhagyja az ajkát, ahogy távozik belőle a lelke.

Akio egy pillanatig hallgatott, majd röviden bölintott.

– Te döntésed!

Lisa mélyet lélegzett, mintha próbálta volna visszanyerni az irányítást a gondolatai felett. Hirtelen elmosolyodott, bár mosolya mögött keserű árnyék húzódott.

– Van itt nem messze egy kis büfé. Anyával mindig ott ettünk halas hamburgert – mondta, és mielőtt Akio válaszolhatott volna, célirányosan elindult.

A lakókocsiból kialakított büfénél alig néhány vendég ácsorgott. Lisa rögtön a pulthoz lépett, magabiztosan, de a hangjában ott bujkált a fájdalom.

– Jó napot, Harold! Két halasburgert kérek!

A középkorú, barátságos pultos Harold elmosolyodott, miközben visszaköszönt.

– Kellemes napot, Lisa kisasszony! Kedves édesanyja ma

nem tartott önnel? – kérdezte, ahogy mindig, amikor Lisát látta.

Lisa egy pillanatra elhallgatott, majd lesütött szemmel felelte:

– Ő már többet nem fog jönni.

A férfi azonnal zavarba jött.

– Jaj, ne haragudjon... nem is sejtettem! – hebegte, arcán őszinte sajnálkozás tükröződött.

Lisa halványan elmosolyodott, de mosolya üres volt.

– Ez olyan dolog, amit az ember nem ver nagydobra – mondta szinte suttogva.

– Részvétem! Máris készítem a burgereket – válaszolta Harold, majd sietve nekiállt az ételeknek.

Lisa kifizette az ételt, vett két üdítőt is és leült Akióval az egyik asztalhoz. A tengert figyelték, a sirályok vijjogása és a hullámok ritmikus morajlása kísérte a csendet közöttük. Akio nem szólt, csak hagyta, hogy Lisa a gondolataiba merüljön. Hirtelen Lisa mocomogni kezdett. Valami kényelmetlenül nyomta az oldalát, és hamarosan előhúzta szolgálati fegyverét a táskájából. Az ezüstösen csillogó pisztoly a napfényben vakítóan ragyogott. Ahogy Lisa lassan forgatta a kezében, a közeli vendégek megmerevedtek, tekintetükkel riadtan követték a jelenetet. Akio gyorsan észlelte a helyzetet.

– Talán jobb, ha elteszed – mondta higgadtan, kezét nyújtva Lisa felé.

Lisa riadtan nézett fel, mintha csak most tért volna magához egy mély álomból. Zavartan bólintott, és gyors mozdulattal visszacsúsztatta a fegyvert a táskájába.

– Bocsánat... csak... megszokás. Megnyugszom tőle. – mormolta halkán.

– Semmi baj – felelte Akio. – Csak próbálj meg pihenni egy kicsit.

Lisa némán bólintott, majd újra a tenger felé fordult. A hullámok zúgása és a sós levegő lassan enyhítette a feszültséget, de egyikük sem tudta elkerülni a súlyos gondolatokat, amelyek közöttük lebegtek.

– Ugye nem leszel meggondolatlan? – kérdezte meg Akio

határozott, komoly hangon, tekintetét Lisa arcára szegezve.

– Dehogyis, eszembe sem jutott ilyesmi! – vágta rá Lisa, talán túl gyorsan, mintha saját magát is meg akarná győzni.

– Tudod, hogy itt vagyok neked, igaz? Bármikor elérsz, ha beszélgetni szeretnél.

Lisa lehajtotta a fejét, majd egy apró mosollyal nézett fel Akióra.

– Persze, Martin. Te vagy a legjobb barátom – mondta halkán.

Ebben a pillanatban Harold lépett az asztalukhoz, és szó nélkül letette eléjük a két halas burgert, majd diszkréten távozott. Lisa azonnal nagyot harapott az ételébe, behunyta a szemét, hogy teljesen átadja magát az ízek élvezetének.

– Egyszerűen tökéletes! – mormogta magában, miközben tovább rágott.

Akio is óvatosan beleharapott a burgerébe, de az arckifejezése egy pillanat alatt elárulta a véleményét. Olyan grimaszt vágott, mintha egy citromba harapott volna. Lisa szeme megcsillant, és egy halvány mosoly kúszott az arcára.

– Tudtam, hogy neked nem fog ízleni – mondta nevetve. – De ezért az arckifejezésért megérte!

– Ezt még visszakapod! – felelte Akio, miközben gyors kortyokkal próbálta elnyomni a hamburger ízét az üdítőjével. Egy kis csend telepedett rájuk, amit végül Lisa tört meg.

– Milyen a munka a Világrendőrségnél? – kérdezte érdeklődve.

– Kicsit összetettebb, mint az FBI-nál volt, de kezdek belejönni.

Lisa elgondolkodva bólintott, majd nagy levegőt vett.

– Én is jelentkeztem, de még nem kaptam választ. Az irodában nem mindenki nézi jó szemmel, hogy sokan inkább átmennek hozzátok. Őszintén? Leszarom. Az én életem, az én karrierem, az én döntésem!

Akio halványan elmosolyodott.

– Szerintem át fognak venni. Kitűnsz a többi ügynök közül, és pont ezért ragaszkodik annyira hozzád az FBI – jegyezte meg.

Lisa sóhajtott, de a szemében remény csillant.

– Remélem igazad lesz. Akkor újra kollégák lehetnénk, dolgozhatnánk együtt.

Akio kicsit elkomolyodott.

– Tudod, hogy engem minden Los Angelesbe köt. A nyugati part az otthonom. Te viszont New Yorkot nem akarod elhagyni, igaz?

Lisa egy pillanatra elhallgatott, majd őszintén megszólalt:

– Egyre kevesebb dolog köt ide. Csak apa... őt nem akarom itt hagyni.

Akio bólintott, együttérzése látható volt az arcán.

– Most sok időt kellene vele töltened. Segít, ha egymásra tudtok támaszkodni a gyászban.

Lisa a tenger felé fordította a tekintetét, mintha ott keresné a választ.

– Inkább dolgoznék. A munka leköti az elmém. Addig sem gondolok anyára – mondta végül.

– Most inkább lassíts. Hidd el, ez tesz most a legjobbat neked – mondta Akio, nyugodt, de határozott hangon.

Lisa csak vállat vont.

– Majd még gondolkodom rajta – felelte csendesen.

Miután befejezte a saját burgerét, Lisa jóízűen megette Akioét is, amit az szó nélkül átengedett neki. Később visszamentek a partra, ahol még egy órát sétáltak a hullámok hangját hallgatva. Mire visszaértek a kórház parkolójába, már sötétedett. Ott találták Lisa apját, Robertet, aki a kórház bejárata előtt állt, kezében cigarettával. Lisa megállt, és döbbenetesen meredt rá.

– Te mit csinálsz? – kérdezte élesen.

Robert fáradtan nézett rá.

– Az egyik ápoló kínált meg. Most... most valahogy jól esik – mondta bizonytalan hangon.

Lisa összeráncolta a homlokát.

– Csak ne szokj rá – jegyezte meg, de a hangja gyengéd maradt.

Robert megremegett, és a cigarettát a földre ejtette. Mély lélegzetet vett, mielőtt megszólalt:

– Anyád elment. Békében... álmában... nem szenvedett.

Lisa lehajtotta a fejét, majd halkán válaszolt:

– Tudtam... valahogy éreztem. Ne haragudj, apa. Nem tudtam itt lenni. Nem lett volna erőm végignézni...

Robert gyengéden megérintette lánya vállát.

– Nem haragszom. Az én dolgom volt, hogy mellette legyek.

Lisa hirtelen megölelte az apját, és mindketten zokogni kezdtek. Akio diszkréten félrenézett, hagyva, hogy kettesben gyászolják a veszteségüket.

Miután Akio hazavitte Lisát és Robertet, a Világrendőrség new yorki központjába hajtott. Az ügynökök számára fenntartott szállások egyikén szállt meg.

A központ előcsarnokában Akio épp csak elkapta az ajtót, mielőtt az magától becsukódott volna. Az előtér kavargó nyüzsgésében rögtön kiszűrte egy ismerős alakot.

– Nahát, Martin! De rég láttalak! – harsogta Brandon, a nagydarab hawaii, és széles mosollyal csapott Akio vállára. Akio egy pillanatra hátratántorodott a baráti mozdulattól, de nevetve viszonzta a mosolyt.

– Te itt New Yorkban? Azt hittem, utálsz a hideget! – jegyezte meg ironikusan Akio.

– Muszáj elviselnem, ha feljebb akarok jutni a ranglétrán – vont vállat Brandon könnyedén, mintha a hideg csak bosszantó apróság lenne.

– Pár éve nem ezt mondtad volna – jegyezte meg Akio, egy hitetlen félmosollyal.

– Azóta sok minden megváltozott. Én is. Talán érettebb vagy komolyabb lettem – felelte Brandon, de szavai mögött ott bujkált az ismerős önirónia.

Akio halkán felnevetett. – Komolyabb? Hát, ez még vitatható.

– Te viszont ugyanaz vagy – vigyorodott el Brandon. – De mit keresel itt?

Akio egy pillanatra elhallgatott, mielőtt válaszolt volna. – Egy barátomat látogattam meg. Nemrég veszítette el az anyját.

Brandon arca megenyhült, ahogy a hír súlyát magába szívta.

– Szomorú dolog... Meddig maradsz?
– A temetésig biztosan. Még pár nap – válaszolta Akio, ezúttal csendesebben.

Brandon bólintott, majd vidámabb hangon hozzátette:

– Ha van egy szabad estéd, beülhetnénk valahova dumálni. Talán még meggyőzlek, hogy átköltözz ide.

– Nekem is fontos az előrejutás, de Los Angelesben már kinéz egy előléptetés – jegyezte meg Akio, megpróbálva könnyedén tartani a hangnemet.

– Jó kis csapat volt a miénk. Szinte mindenkit előléptettek közülünk – mondta Brandon, majd huncut vigyorral hozzátette: – Na jó, kivéve azt a CIA-s idiótát.

Akio mosolyogva rázta meg a fejét.

– Őt állítólag máshova „tanácsolták”, nem?

– Pontosan. Helyes is – vigyorodott el Brandon. – Na, ha most ráérsz, akár rögtön beülhetnénk valahova.

– Ráérek. Hol van a legközelebbi hely?

– Nem messze van egy pub. Jó hely, jó sör – felelte Brandon, miközben már az ajtó felé indult.

A pubban meleg félhomály fogadta őket. Rövid keresgélés után egy félreeső asztalhoz telepedtek le, két korsó sörrel. Brandon egy mély korty után vigyorogva megszólalt:

Nem gondoltam volna, amikor húszévesen együtt járőröztünk, hogy nyolc év múlva mindketten a Világrendőrség ügynökei leszünk, és az előléptetésünkre várunk.

Akio elmosolyodott, de tekintete elkalandozott.

– És gondolj bele, hol leszünk tíz év múlva.

– Te elnök leszel, én meg hadügyminiszter – nevetett Brandon.

Akio hangosan felnevetett.

– Na, azt biztos nem. Politika? Kösz, nem.

– Ebben egyetértünk – bólintott Brandon, majd egy pillanatra elkomolyodott. – És hol van most a barátod? Aki miatt idejöttél?

– Otthon az apjával.

– Elhozhatnád őt is. Ilyenkor jobb, ha nem egyedül van – vetette fel Brandon.

Akio vállat vont.

– A barátom nő, és nem igazán van oda a sörért.

– Az mindegy. Ilyenkor a társaság a fontos, nem az ital – mondta Brandon, miközben hátradólt.

– Tudom, min megy keresztül. Amikor az anyám meghalt... vagy amikor elveszítettem a húgomat... - jegyezte meg szomorúan Akio.

Brandon bólintott, de az arcára kiült fájdalom hamar eltűnt, ahogy témát váltott:

– Jut eszembe, van valami fejlemény a húgod ügyében?

Akio lassan letette a poharát, és egy hosszú sóhajjal válaszolt.

– Tizennyolc év után már halott ügy. A japán rendőrségnél néhány ismerősöm kiderítette, hogy nagyapám belekeveredett egy jakuzaleszámolásba. Nozomi csak egy ártatlan áldozat volt.

Brandon összevonta a szemöldökét.

– És te, mint a Világrendőrség ügynöke, miért nem kérsz áthelyezést Tokióba?

Akio a poharára meredt.

– Félek, hogy ha mélyebbre ásnék, elveszíteném az önkontrollomat. Emlékszel Miamira, az FBI-os időkből?

Brandon arca megkeményedett.

– Az az állat megérdemelte, amit kapott! Ha te nem teszed meg, én tettem volna.

Akio megrázta a fejét.

– Az tény, hogy halált érdemelt, de fegyvertelen volt, Brandon. Én lőttem le.

– Az nem volt ember, Akio – mondta Brandon sötét tekintettel. – Az ilyenekkel nincs kegyelem.

Akio nem válaszolt, csak elmerült a gondolataiban.

Brandon mély sóhajjal törte meg a csendet, mielőtt témát váltott.

– Hallottad a hírt arról az ázsiai fickóról? A motorosról, aki Farkasnak hívhatja magát?

Akio felvonta a szemöldökét.

– Persze. Bizarr egy ügy. Los Angelesben is feltűnt már, legalábbis a személyleírása alapján.

– Az ilyen ügyek mindig tele vannak rejtélyekkel és zsákutcákkal. Egy igazi fejfájás. Remélem, hamar elkapják – mondta Brandon, miközben az órájára pillantott. – Na, ideje indulnom. Van még egy rakás papírmunkám.

Akio elmosolyodott.

– Néhány dolog sosem változik, igaz?

Brandon vigyorogva állt fel.

– Van, ami nem. Na, gyere, visszasétálunk a központba.

Két nappal később Lisa anyjának temetését csendes, de méltóságteljes szertartás kísérte. Az előkészületeknek hála, a családot nem terhelte az ügyintézés. A gyász szorongató csendje szinte tapintható volt. Akio a szertartás után autóval hazavitte Lisát és az apját. Mikor elbúcsúztak, Akio megfogta Lisa kezét.

– Ha bármire szükséged van, csak szólj. Akármikor – mondta, a hangja alig volt több suttogásnál.

Lisa fáradt, hálás mosolyt erőltetett magára.

Köszönöm, Akio.

Akio biccentett, majd visszaindult a Világrendőrség központjába. Másnap reggel korai járattal tervezett visszarepülni Los Angelesbe, de aznap este váratlan esemény szakította meg a készülődést. Akio épp a bőröndje cipzárját húzta be, amikor kopogás hallatszott az ajtón. Meglepetten nyitotta ki, és az ajtóban Brandon állt, mellette pedig Nick, a felettesük.

– Bocs, hogy zavarunk ilyen későn – kezdte Brandon –, de lenne egy ügy, amiben szükségünk van rád.

Akio félreállt, hogy beengedje őket.

– Miről van szó?

Nick szólalt meg elsőként.

– Több országban tűntek el fiatal lányok, nyomtalanul. A nyomozás most ért el arra a pontra, hogy összefüggéseket találtunk.

– Hol történtek ezek az esetek? – kérdezte Akio, arca megkeményedett a hír hallatán.

– Los Angelesben, Torontóban és Londonban. A helyszíneken testrészeket találtak, amelyek a lányokhoz köthetők – folytatta Nick.

Akio egy pillanatra a padlóra meredt.

– Ezek szerint nem elszigetelt esetek.

Nick bólintott.

– Nem, és mivel az FBI korábban a Los Angeles-i ügyeken dolgozott, szükségünk van valakire, aki ismeri az ottani nyomozást. A feletteseddel már egyeztettünk, és úgy tűnik, maradhatsz még egy ideig, hogy segíts nekünk.

– Értem – felelte Akio. – Pontosan mit vártok tőlem?

– Nézd át a Los Angeles-i aktákat, hátha találsz valamit, ami elkerülte a figyelmünket – válaszolta Nick.

Akio egy rövid szünet után bólintott.

– Holnap reggel nekilátok.

Nick halvány mosollyal biccentett.

– Üdv a csapatban, Akio.

Brandon egy baráti vállveregetéssel búcsúzott.

– Szükségünk lesz az éles szemedre, öregem.

Akio egy apró mosollyal kísérte őket az ajtóhoz, de ahogy magára maradt, a gondolatai nem hagyták nyugodni. Tudta, hogy ez az ügy más lesz, mint az eddigiek. Lefeküdt, de az álom sokáig nem jött, de az nyugtatóan hatott rá, hogy barátjával dolgozhat ismét együtt. Másnap egy hosszú nap várta.

Reggel Lisa nehéz szívvel, de eltökélten úgy döntött, hogy visszatér dolgozni. Két hét kényszerszabadság után a gyász fullasztó súlya alatt érezte, hogy nem bír tovább otthon maradni. A munka, még ha nem is szünteti meg a fájdalmát, legalább eltereli a figyelmét. Amikor belépett az FBI irodájába, a megszokott nyüzsgés fogadta. Ahogy az íróasztala felé haladt, több kollégája is odaszólt:

– Részvétem, Lisa. Ha bármire szükséged van, szólj! – mondta az egyikük, együttérző pillantással.

Lisa egy erőltetett mosollyal bólintott, de belül tombolt. Ha még egyszer valaki részvétemet nyilvánít, biztos, hogy sikítok! – gondolta.

Mielőtt helyet foglalhatott volna, Ross, a főnöke, kilépett az irodájából.

– Jó reggelt, Lisa! – szólította meg, meglepően barátságos

hangon. – Azt hittem, még néhány napig otthon marad.

Lisa felemelte a fejét, igyekezve higgadtnak tűnni.

– Jó reggelt! Úgy éreztem, jobb, ha dolgozom. Legalább elterelem a figyelmem.

Ross elismerően bólintott.

– Értem. Rendben, de ha úgy érzi, hogy szüksége van pihenésre, csak szóljon.

– Inkább terepen dolgoznék, ha lehet – jegyezte meg Lisa határozottan.

Ross egy pillanatra elgondolkodva nézett rá.

– Ez esetben Kevinnel tart majd ma.

Lisa arca megmerevedett.

– De Richard a társam! – tiltakozott óvatosan.

Ross szigorúan nézett vissza rá.

– Most mégis Kevin mellé osztom be.

Lisa lehunyta a szemét, hogy lenyelje a dühét.

– Értettem, uram.

A főnök bólintott, majd elsétált. Lisa egy pillanatra magába roskadt. Nagyszerű. Egy új párosítás. Épp most, amikor a legkevésbé van szükségem változásokra. Lisa tudta, hogy Kevin tapasztalt veterán, aki általában az újoncokat mentorálja. De ő már nem újonc. Mélységesen frusztrálta a helyzet, és csak remélni tudta, hogy a Világrendőrségtől hamarosan pozitív válasz érkezik az áthelyezési kérelmére. Lisa gyorsan megtalálta Kevint az irodájában, ahol a férfi egy gőzölgő kávéval a kezében a laptopja képernyőjét böngészte. Amint Lisa belépett, Kevin felpillantott, és kurtán megszólalt:

– Ma együtt dolgozunk, Silverman ügynök. A holnapot pedig majd meglátjuk.

Lisa mély lélegzetet vett, mielőtt válaszolt volna.

– Tudom, hogy most csak anyám halála miatt osztottak be önhöz, de kérem, ne kezeljen újoncként.

Kevin letette a kávésbögrét, és egy pillanatig összeszűkülten nézett rá.

– Nem fogom. Feltéve, ha nem kezd újoncként viselkedni – felelte szárazon.

Lisa élesen visszavágott.

– Már számtalanszor bebizonyítottam, hogy nem vagyok kezdő! Rengeteg ügyet felgöngyölítettem az évek során.

Kevin sóhajtott, és hátradőlt a székében.

– Rendben, tisztázzuk, ügynök. Azért dolgozik most velem, mert értékelést kell írnom a munkájáról. Nem az én döntésem volt, de nyilván megvolt rá az ok. Ha mindent jól csinál, az értékelés makulátlan lesz. Viszont, ha hibázik, az is benne lesz. Világos?

Lisa összeszorította az ajkait.

– Igen, világos.

– Jó – bólintott Kevin. – Akkor készüljön, mert helyszínre megyünk. A rendőrségtől kaptunk egy friss bejelentést. Maga vezet.

Ezzel Kevin felállt, és a kezébe nyomta az autókulcsot. Lisa egy szót sem szólt, csak biccentett, és elindult, hogy összeszedje magát. Ez egy hosszú nap lesz.

A parkolóban Lisa és Kevin beültek az FBI fekete Audi-jába, és a forgalmas reggeli utcákon keresztül Manhattan központja felé indultak. Úticéljuk egy luxustoronyház 34. emeleti lakása volt, ahol a helyszínelés már javában zajlott. Amikor megérkeztek, rendőrségi szalagok, villogó fények és feszült arcok fogadták őket. Az épület bejáratánál egy középkorú, elgyötört nyomozó várta őket, aki láthatóan nem volt elragadtatva az FBI jelenlététől.

– FBI, mi? Le se tagadhatnák – morogta, miközben karba tett kézzel méregette őket.

Kevin higgadtan előrelépett.

– Genson ügynök vagyok, ő pedig Silverman ügynök – mutatkozott be. - Tájékoztasson a helyzetről!

A nyomozó egy pillanatig még kelletlenül nézte őket, mielőtt belekezdett volna:

– A lakás tulajdonosa, az édesanya találta meg a lányát. Az áldozatot megerőszakolták, eltávolították a méhét, és a homlokára egy számot véstek, a huszonkettőt. Az anya teljesen összeroppant, mentők szállították el.

Kevin bólintott.

– Milyen idős volt a lány?

– Tizenhárom éves – felelte komoran a nyomozó.

Lisa egyenesen a férfi szemébe nézett, hangja feszült volt.

– Nyomokat találtak? Bármi, ami az elkövetőre utalhat?

A nyomozó keserű mosollyal csóválta a fejét.

– Semmi. Se ujjlenyomat, se DNS, se szórszál. Tiszta munka. Mintha steril laborban dolgozott volna.

– Megtekinthetjük az áldozatot? – kérdezte Kevin.

– Persze, már végeztünk a helyszíneléssel – intett a nyomozó.

Kevin határozottan elindult, Lisa kissé vonakodva követte.

A lány szobájába lépve a látvány letaglózó volt. Az áldozat az ágyán feküdt, teste teljesen lecsupaszítva. Ruhái szanaszét, széttépve heverték a helyiségben. Az alkarján védelmi sérülések voltak láthatók, a homlokán a mélyen bevéssett szám éktelenkedett. A matracot átáztatta a vér, és a lány hasa fel volt vágva – a belső szervei közül a méhe hiányzott. Lisa mozdulatlanra dermedt. A látvány olyan erővel sújtotta, hogy a gyomrában kavargó émelygés ellen nem tudott küzdeni. Egy pillanat múlva hirtelen megfordult, és kisietett a szobából. A folyosón átrohant a lépcsőig, ahol térdre rogyott, és mélyeket lélegzett, próbálva megőrizni a kontrollt. De a gyomra nem bírta tovább, és kiadta a reggelijét – ami mindössze egy kávé volt. Kevin nyugodtan lépett utána. A folyosón megállt, és távolról figyelte, amíg Lisa összeszedte magát. Végül megtörte a csendet.

– Semmi baj, Silverman – mondta, hangjában meglepően sok empátiával. – Tudom, hogy szörnyű látvány volt.

Lisa a falnak támaszkodott, zihálva.

– Ez embertelen... – motyogta elcsukló hangon. – Ilyet normális ember nem tesz. Főleg nem egy gyerekkel...

Kevin megvárta, hogy a nő valamelyest megnyugodjon.

– Ha úgy érzi, nem bírja, nem kell itt maradnia – mondta csendesen. – Nem fogom beleírni a jelentésbe. Egy másik alkalommal értékelem a munkáját.

Lisa felemelte a fejét, és nagyot nyelt.

– Nem, nincs szükség erre. Csak... szükségem van egy percre. Aztán folytatom.

Kevin bólintott, elismerve a nő elszántságát.

– Rendben. Akkor kezdje el kikérdezni a szomszédokat. Én visszamegyek, és megpróbálok találni valamit, amit az a rohadék hátrahagyott – felelte, és visszaindult a szobába.

Lisa mély levegőt vett, és lassan kiegyenesedett. Bár a gyomra még mindig remegett, a lábai már készen álltak, hogy újra lépjenek. Ez az ügy több erőt követel majd, mint gondoltam... – gondolta magában, miközben elindult, hogy a szomszédokat kikérdezze. Az adrenalin kezdte lassan visszafogni az érzelmeit, de tudta, hogy ez az ügy mélyen bele fog égni az emlékeibe.

Lisa a folyosón faggatta a szomszédokat, de a válaszok nem hoztak áttörést. Egyikük sem látott vagy hallott semmit, vagy legalábbis ezt állították. Frusztráltan haladt tovább, amikor egy apró vércsíkra lett figyelmes a felfelé vezető lépcsőn. A cseppek a tetőre vezettek, ahol Lisa egy véres kezeslábast és egy bakancsot talált gondosan elhagyva. Körbejárta a tetőt, de semmilyen menekülési útvonalra utaló nyomot nem talált. Innen csak ugrani lehetett volna – ami biztos halált jelentett volna. Miután alaposan szemügyre vette a helyszínt, visszatért Kevinhez, hogy beszámoljon a fejleményekről.

– Lehet, hogy az elkövető feljött ide, levette a véres ruháit, majd átöltözve egyszerűen kisétált? – töprengett Kevin hangosan, inkább magának, mint Lisának.

Lisa gondolataiba merülve bólintott.

– Jó kérdés. Remélem, találnak valamit a helyszínelők.

Kevin elgondolkodva meredt maga elé.

– A lakásban nem voltak behatolás nyomai. Ez két lehetőséget hagy nyitva: vagy ismerték egymást, vagy valakinek, akinek kulcsa volt, bejutott.

Lisa komoran hozzátette:

– Az is lehet, hogy mesterkulcsot használt.

Kevin egyetértően bólintott.

– Az anya biztosan nem gyanúsított, és az apa is kiesik: Tajvanon tartózkodik.

Mielőtt folytathatták volna, nyüzsgés támadt a tetőfeljárónál. Három ember érkezett, köztük Akio Wilson,

akinek megjelenése meglepte Lisát.

– Szia, Martin. Mit keresel itt? – kérdezte, szemöldökét felvonva.

– Infót kaptunk az ügyről. Úgy tűnik, több hasonló eset történt más országokban, és ez az eset összefügghet velük – mondta Akio komoly, de barátságos hangon.

Mielőtt folytathatta volna, Nick, Akio főnöke, közbevágott. Hangja hideg volt és ellenséges.

– Nem tartozunk magyarázattal az FBI-nak, Wilson ügynök. – Nick Kevin felé fordult, és ellentmondást nem tűró hangon folytatta: – Átvesszük az ügyet. Azonnal adják át az összes feljegyzést.

Kevin arca megfeszült, de a hangja nyugodt maradt.

– Milyen joron veszik el tőlünk az ügyet?

Akio, próbálta enyhíteni a feszültséget.

– Ez egy nemzetközi eset. Hasonló bűntényeket követtek el más országokban, de most először van meg szinte teljes egészében az áldozat.

Nick türelmetlenül megcsóválta a fejét.

– Már mondtam, nem tartozunk magyarázattal az FBI-nak. – Szeme villámokat szórt, miközben Akióra nézett. – Wilson ügynök, ne felejtse el, hogy ideiglenesen van itt, és nekem tartozik jelentéssel.

Brandon igyekezett csillapítani a helyzetet.

– Úgy gondolom, hogy az együttműködés mindannyiunk érdeke.

Kevin hidegen mosolygott.

– Ebben egyetérték. Mind ugyanazt akarjuk: elkapni a tettest. De a rivalizálás csak hátráltatja a nyomozást.

Nick kelletlenül bólintott.

– Legyen. De minden információ először hozzám kerüljön. Világos?

Egy utolsó rideg pillantást vetett a társaságra, majd sarkon fordult és távozott. Lisa oldalba bökte Akiot.

– Nem irigyellek, hogy ilyen főnököd van.

Akio halványan elmosolyodott.

– Csak ideiglenesen van fölöttem. De... nem egyszerű

eset.

Brandon hozzátette:

– Nick nem rossz ember, csak... tudod, szóval.

Lisa gúnyosan közbevágott:

– Csak egy arrogáns gyökér.

Kevin azonnal leintette.

– Silverman ügynök, kérem, fogja vissza magát.

Lisa felháborodva válaszolt.

– Most aláztak meg minket, és még nekem kéne tiszttelegnem előtte? Na, persze!

Akio közbeszólt, mielőtt a helyzet tovább mérgesedhetett volna.

– Talán jobb, ha mindenki lenyugszik. Egyébként, Lisa, hallottam, hogy a Világrendőrséghez szeretnél csatlakozni.

Ez igaz?

Kevin döbbenetesen fordult Lisa felé.

– Szóval itt akarsz hagyni minket?

Lisa egyenesen Kevin szemébe nézett.

– Már tettem lépéseket.

Kevin arca megkeményedett.

– Most már értem, miért kértek meg, hogy írjak rólad értékelést.

A csendet végül Brandon törte meg.

– Azt javaslom, hogy osszuk meg egymással az információkat, ha bármire jutunk.

Kevin bólintott, és szigorúan válaszolt.

– Ebben megegyezhetünk. Értesítjük egymást.

Ezzel Kevin elindult kifelé. Lisa egy lemondó sóhajjal követte.

Brandon a távozó Lisa után nézett, majd Akióhoz fordult.

– Makacs egy teremtés. Mennyire ismered?

Akio egy pillanatra habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Gimnázium óta barátok vagyunk. Miatta jöttem New Yorkba. Az ő anyja halt meg.

Brandon együttérzően felsóhajtott.

Szegény lány. Talán még maradnia kellett volna otthon egy ideig.

Akio halványan elmosolyodott.

– Mindig a munkájába menekül, ha valami nehézség van az életében.

Brandon elgondolkodva bólintott.

– Később szívesen meginnék veled valamit, ha nem bánod.

– Majd szólok neki – felelte Akio visszafogott mosollyal. – De nem ígérhetek semmit.

Kevin gyors léptekkel indult a kocsija felé, mozdulatai feszültséget sugároztak. Lisa igyekezett tartani a tempót.

– Most az a baja, hogy itt akarom hagyni az FBI-t? – kérdezte Lisa ingerülten, próbálva lépést tartani.

Kevin hirtelen megtorpant, és visszafordult.

– Nem! Az a bajom, hogy nem szólt erről, és kellemetlen helyzetbe hozott a Világrendőrség emberei előtt!

Lisa dühösen kifakadt.

– Pár órája dolgozunk együtt! Mikor kellett volna szólnom? Ez az én magánügyem, és nem tartozik magára vagy az irodára!

Kevin összevonta a szemöldökét.

– Azt hiszi, hogy ott majd különb lesz, mint itt? Az FBI már évtizedek óta a legjobb szervezet. Nem érti, hogy milyen jövő állna maga előtt?

Lisa hitetlenkedve nevetett fel.

– Ígéretes jövő? Gondolja, hogy a felső vezetésben valaha lesz helye egy nőnek? Tudja, hány nő van most a vezetők között? Elárulom: egy sem! Nem sznobizmusból akarok átmenni, hanem mert ott van jövőm. Az FBI nem az én utam!

Kevin visszavágott.

– Én azt tanultam az apámtól, hogy becsüljem meg, amim van. Szeretem a munkámat, és ha előléptetés lenne, valószínűleg visszautasítanám. Nem vagyok nagyravágó.

Lisa a szemébe nézett, hangja éles volt, de őszinte.

– Nem vagyunk egyformák, Kevin. Bennem még van tűz.

Kevin száraz mosolyt villantott.

– Ezek szerint én egy lagymatag vénember vagyok?

Lisa megcsóválta a fejét.

– Nem ezt mondtam. De tény, hogy idősebb és

tapasztaltabb nálam. Én más utat választok.

Kevin mély levegőt vett, majd leintette a vitát.

– Fejezzük be. Van egy másik ügy, ahová mennünk kell. Szálljon be!

Lisa szó nélkül beült az autóba, de Kevin dühös vezetési stílusa mindent elárult. Nagy gázzal hajtott ki a parkolóból. Fél óra múlva érkeztek meg a kikötőhöz, ahol már zajlott a helyszínelés. Lisa kelletlenül nézte a jelenetet.

– Már megint egy bandaháború? Mi közünk ehhez?

Kevin, aki éppen kiszállt a kocsiból, türelmetlenül visszaszólt.

– Az olasz maffia zörrent össze az írekkel. Nemzetközi ügy.

Lisa fintorogva mormolta az orra alatt:

– Nemzetközi ügy, nyenyenye...

Mire utolérte Kevint, az már a rendőrökkel beszélgetett.

– Gambino emberei csalták törbe az íreket – magyarázta az egyik helyszínelő. – Az áldozatok valószínűleg O'Connor emberei voltak.

Kevin a három holttestre pillantott.

– Gambino mostanában nagyon terjeszkedik. Talán meglátogathatnánk őket.

Lisa előrébb lépett.

– Ez az ő területük. Ki kellene kérni a biztonsági kamerák felvételeit. És valószínű, hogy valaki hallotta a lövéseket.

Kevin kételkedve nézett rá.

– Biztos benne, hogy találunk bármit?

– Meglátjuk, mit mutatnak a felvételek – felelte Lisa.

A helyszínelő közbeszólt.

– Legalább tíz támadó lehetett, és úgy tűnik, az összes fegyverükből kilőtték az összes töltenyt.

Lisa bólintott.

– Ez is az olaszokra utal. Profi munka.

Kevin egy pillanatra elgondolkodott, majd a rendőrökhöz fordult.

– Mi itt végeztünk. A rendőrségi központban találkozunk.

– Köszönjük, nyomozó – szólt Lisa udvariasan, mivel Kevin már elindult, ügyet sem vetve a helyszínelőkre.

Ahogy a kocsiban ültek, Lisa oldalra sandított. Kevin arca továbbra is feszült volt. Érezte, hogy ez az ügy és a korábbi vitájuk még sok bonyodalmat fog okozni.

A központban a térfigyelő kamerák felvételeit elemezve beigazolódott a feltételezésük: tíz támadó érkezett a helyszínre. Azonban egyiküket sem lehetett azonosítani, mert motorral érkeztek, és végig bukósisakot viseltek.

– Hívjanak ide egy fegyverszakértőt, hogy azonosítsa a fegyvereket! – adta ki az utasítást Kevin.

– Máris, uram! – felelte az egyik technikus, és azonnal telefonálni kezdett.

Lisa többször is visszanezte a felvételeket, figyelmesen tanulmányozva a támadók mozdulatait. Hamarosan feltűnt neki egy furcsaság: néhány támadó bőrcipőt viselt, ami szokatlan választás motorozáshoz.

– Biztos, hogy olaszok voltak. Nézzék csak a cipőjüket! – mutatott rá Lisa, miközben megállította a képet.

Kevin elgondolkodva nézte a kijelzőt, majd gúnyosan megszólalt:

– Talplenyomatot akar venni a maffiózóktól, Silverman ügynök?

Lisa felhorkant.

– Legalább használok az eszem! Mit gondol, a fegyverszakértő mit fog mondani? Maximum annyit, hogy ezek európai fegyverek. Ezt egyébként a hüvelyekből is meg lehet állapítani, de persze ehhez érteni kellene hozzá, nem csak játszani a nagy öreget!

Kevin tekintete megvillant.

– Egy kicsivel több tapasztalatom van, mint önnek, Silverman ügynök. Jobb lenne, ha csendben maradna, és tanulna tőlem!

– Tanulni? Maga jobb lenne, ha kihúzná a fejét a saját seggéből! – Lisa hangja szikrázott az indulattól. – Ha nem tudná, ugyanaz az ügynöki rangom, mint magának. Nem maga a főnököm!

Kevin arca elvörösödött a dühtől.

– Ezért megrovásban részesítem!

Lisa keserűen felnevetett.

– Megrovásban? Maga? Ehhez nincs jogosultsága, Kevin ügynök! – Ezzel megfordult, és dühösen kiviharzott a teremből.

– Jöjjön vissza, utasítom! – kiáltott utána Kevin, de Lisa ügyet sem vetett rá.

Határozott léptekkel sietett a parkolóba, ahol az egyik nyomozót szólította meg.

– Kölcsön kell kérnem egy autót – közölte határozottan.

– Ahhoz írásbeli engedély kellene, ügynök – válaszolta a nyomozó. – De ha úgy gondolja, a járőreink szívesen elviszik.

– Rendben, elfogadom. –

Lisa gyorsan a közelben álló rendőrautóhoz ment, és beszállt a hátsó ülésre. A járőr elindult, Lisa közben megadta az úti célt. Kevin, aki időközben kijött a központból, azonnal észrevette a távozó autót. Felháborodottan pattant be a saját kocsjába, és követni kezdte. Miközben az autók szelték a várost, Kevin folyamatosan próbálta hívni Lisát, aki előbb kinyomta a telefont, később pedig egyszerűen csak lenémította. Odaérve, Lisa kipattant a járőrautóból és indulatosan elindult az étterem felé. Kevin odaérve sem sokáig késlekedett, felháborodottan indult utána.

– Mégis mi a francot képzél magáról, Silverman ügynök? – szólalt meg, miközben odaért hozzá.

Lisa higgadt, de pimasz arckifejezéssel fordult Kevin felé.

– Nyomozok. Tudja, használom az agyam, amit ön láthatóan nem szokott! – vágott vissza.

Kevin arcán gyűlölt ellenszenv jelent meg.

– Ezek után megnézheti, milyen jellemzést fogok írni magáról! És ide, ebbe az étterembe, biztosan nem megy be! – emelte fel a hangját.

Lisa nemes egyszerűséggel felemelte a kezét, mintha jelezne, hogy nem hallgat tovább Kevinre.

– Dugja fel a jellemzését! Én csak ebédelni jöttem, és ehhez sem maga, sem más nem szólhat hozzá. – Ezzel megkerülte Kevint, és határozott léptekkel belépett az étterembe.

– Esküszöm, megölöm ezt a nőt! – morogta Kevin az orra alatt, majd intett a két járőrnek, hogy kövessék

Lisa belépve az étterembe egy pillanatra megállt, végignézett a termen, és kiszemelt magának egy üres asztalt a sarokban. Nyugodt mozdulatokkal odasétált, és helyet foglalt. Még el sem helyezkedett kényelmesen, amikor Kevin dühtől vörös arccal rontott be az étterembe a két járőrrel.

– Mégis mi a fenét csinál maga, Silverman ügynök? – förmedt rá, amint odaért hozzá.

Lisa hátradőlt a székében, és egykedvű hangon válaszolt:

– Éhes vagyok, Kevin. Ebédelek. Van ezzel valami problémája?

Mielőtt Kevin tovább szólhatott volna, egy elegáns, fekete öltönyt viselő férfi lépett az asztalhoz. Mozdulatai higgadtak voltak, de a hangjában érezni lehetett a feszültséget.

– Segíthetek valamiben, uram, hölgyem?

Lisa tekintete végigmérte a férfit. Az öltönye kifogástalan szabású volt, valószínűleg prémium kategóriás darab, de az oldalánál enyhe dudort vett észre – egyértelműen fegyvert rejtett. A cipője bőrből készült, de az alsó részén valami furcsa vörös folt volt, ami egyértelműen vérnek tűnt.

– Mostanában járt a kikötőben? – kérdezte Lisa, mélyen a férfi szemébe nézve.

Az idegen enyhén oldalra billentette a fejét.

– Sok helyen megfordulok. Mit óhajtának rendelni?

Lisa szája sarka rándult egy halvány mosolyra.

– Nem is tudom. Mit ajánlana?

– A ház specialitását – válaszolta a férfi nyugodt, de már-már fenyegetően kimért hangon.

Lisa gúnyosan felnevetett.

– Köszönöm, azt kihagyom. Nem rajongok az ólommal bélelt emberhúsért.

A férfi arca megfeszült.

– Ezzel célozni akar valamire, kisasszony?

Kevin közbelépett, próbálva tompítani a helyzetet.

– A kolléganóm csak tréfál – mondta, és egy szúrós pillantást vetett Lisára.

Lisa azonban nem hagyta magát.

– Ha jól látom, az a cipője véres. És ha mintát vennénk, a kezén lőpormaradványt is találnánk.

A férfi arca hűvös maradt, de hangja acélossá vált.

– Ha nem óhajtának rendelni, kérem, ne foglalják az asztalt. Távozzanak.

Lisa lassan felállt, arcán hideg mosoly játszott.

– Elment az étvágyam. Nem szeretem az olyan éttermeket, ahol ennyi a féreg. – A hangja tisztán csengett, az egész étterem felkapta a fejét a kijelentésére.

Az elegáns férfi hangja megemelkedett.

– Ha valamivel gyanúsít, mondja ki! De ha át akarja kutatni az éttermemet vagy engem, hozzon bírói végzést! Ugye, az nincs. Akkor meg... puttana, tűnjön innen! – sziszegte a fogai között.

Lisa mélyen a férfi szemébe nézett, mosolyt erőltetett magára majd elindult az ajtó felé, de egy asztal mellett megállt. Egyetlen mozdulattal lerántotta a terítőt, a tányérok és poharak hangos csörömpöléssel hullottak a földre. Az asztalnál ülők ijedten pattantak fel.

– Hoppá – jegyezte meg mosolyogva. – Talán kicsit átrendezhetnék a bútorokat, több hely kellene a vendégeknek. – Majd, mintha mi sem történt volna, kisétált az étteremből.

Kevin az ajtóban állva hitetlenkedve bámulta.

– Ez a nő egyszer az idegösszeomlásba kerget! – morogta maga elé, mielőtt utána indult volna.

Odakinn Kevin dühösen elkapta Lisa karját, és maga felé fordította.

– Ez mégis mire volt jó? Teljesen meghibbant? – kiáltotta, hangja az idegességtől egy oktávval magasabbnak tűnt.

Lisa nyugodtan állta a pillantását, majd hidegen válaszolt:

– Most elhajtunk innen, de olyan távolságba, hogy szemmel tarthassuk az éttermet. Az a fickó biztos, hogy ott volt a kikötőben, és hamarosan szólni fog a főnökeinek. Mi pedig lehallgatjuk őket.

Kevin döbbenetesen nézett rá.

– Mégis, hogy a fenébe akarja lehallgatni őket?

Lisa halvány mosollyal húzta félre a száját.

– Az asztal aljára rögzítettem egy mikrofont.

Kevin szája tátva maradt, a haragja most döbbenetbe váltott.

– Maga... tényleg... egy mikrofont? És miért nem szólt erről nekem?

– Mert így sokkal hitelesebben tudta játszani a faszkalap főnököt – válaszolta Lisa, szemtelen mosollyal, majd kitépte magát Kevin szorításából, és beszállt Kevin kocsjába.

Kevin még egy pillanatig hitetlenkedve állt, szitkozódva a sofőrülésbe huppant, majd elindultak. A járórautó is lassan utánuk gördült. Az étteremtől pár saroknyira leparkoltak, Kevin feszülten a kormányra könyökölt, míg Lisa a telefonját piszkálta. Néhány másodperc múlva halk zajok szűrődtek ki a telefon hangszórójából.

– Ez meg mi? – kérdezte Kevin, hangja most már kevésbé volt éles.

– A mikrofon. Egy apró, öntapadós kütyü virtuális SIM-kártyával. Csatlakozik az internethez, és a hozzá tartozó applikációval bárholnan lehallgathatom az eseményeket. Akár a világ másik feléről is.

Kevin gyanakvó arckifejezéssel nézett rá.

– Hol szerzett ilyet?

– Az Amazonról. Egész korrekt árban van – válaszolta Lisa vállrándítva.

– Azt akarja mondani, hogy ilyen izéket bárki megrendelhet, és lehallgathat vele másokat?

– Ja, sima ügy. Ez már nem a nyolcvanas évek. Az internet tele van ilyesmivel – felelte Lisa, majd a gyomrára tette a kezét. – Kár, hogy nem ettem, most már kezdek kifejezetten éhes lenni.

Kevin hitetlenkedve bámult rá.

– Hogy tud evésre gondolni egy ilyen helyzetben?

Lisa oldalra sandított rá, szemében pimasz csillogás.

– Úgy, hogy éhes vagyok.

A telefon hirtelen vibrálni kezdett, majd halk csipogás hallatszott belőle.

– Ez meg mi? – kérdezte Kevin, most már valóban

zavarodottan.

– A mikrofonon. Most minden hívás is átfut rajta ötven méteres körzetben – válaszolta Lisa, és csendet intett a kezével.

A telefonból tisztán hallatszott a férfi hangja az étteremből:

– Halló! Van egy kis problémánk. Itt voltak a zsaruk meg az FBI.

Egy másik, mélyebb hang válaszolt.

– Mit akartak?

– Keménykedtek. Főleg egy fiatal, festett hajú kis puttana.

Lisa arca rezzenéstelen maradt, annak ellenére, hogy az az alak az imént kurvázta le őt olaszul. Kevin ránézve megértette, hogy Lisa minden szót elraktároz.

– Ha megint felbukkannak, intézzétek el! – jött a válasz az idegen férfitől. – Küldj pár embert, és szűrjék meg. Rablásnak kell látszania. Világos, Ricky?

– Értettem, főnök – felelte a férfi, majd a vonal megszakadt.

Kevin Lisa felé fordult, miközben a szavakat formálta.

– Talán kérhetnénk önnek védelmet.

Lisa felnevetett, de a hangja hideg volt.

– Felesleges. Ennél nagyobb szarban is voltam már. Megoldom.

Kevin felhúzta a szemöldökét.

– Ez talán már elég bizonyíték, hogy rács mögé dugjuk azt a Ricky-t.

Lisa megrázta a fejét.

– Ennél azért egy kicsit több kellene. Várjunk még. Hamarosan megjelennek az emberei, akiket rám akar küldeni. Legalább felismerem őket, amikor próbálnak végezni velem.

Kevin arca megfeszült, majd bólintott.

– Legyen így. De hívok erősítést. Feltűnésmentesen. – Ezzel elővette a telefonját, és tárcsázni kezdett.

Egy óra múlva több autó is leparkolt az étterem előtt. Elegáns öltönyös férfiak szálltak ki belőlük, és sietve léptek

be az épületbe. Lisa a furgonban teljesen felhangosította a telefonját, így mindenki tisztán hallotta a belső beszélgetést. Az FBI fehér furgonja észrevétlenül olvadt bele az utcaképbe, miközben hat ember figyelte feszült csendben az eseményeket, és rögzítette a lehallgatott párbeszédet. A telefon hangszórójából Ricky hangja harsant:

– Tízezer dollár üti a markát annak, aki leszúrja azt a kis puttanát! Ha ma még meg is teszitek, hozzáadok egy ezrest!

Egy magabiztos férfihang felelt neki:

– Meglesz, főnök! Ez miatt ne fájjon a fejed!

Ricky figyelmeztetően emelte fel a hangját:

– Balesetnek kell látszania, Marco! Tudom, hogy élvezettel végzed ki a rendőröket, de most vigyázz, mert ez az FBI. Ne kössék hozzánk!

– Értettem, főnök. Vacsora után már együtt ünnepelhetjük a halálát – érkezett a válasz nyugodt, mégis baljós hangon. Ricky folytatta:

– Van még egy másik ügyünk is. Azok az átkozott írek keresztbe tesznek nekünk a városban. Nem tűrjük a konkurenciát. Az a három szerencsétlen csak a kezdet volt. Holnapra szedjete össze egy ütöképes csapatot! Meglátogatjuk a makacs ír kutyákat!

A furgonban Kevin nem habozott tovább.

– Készüljenek a kommandósok! Amint kilépnek az étteremből, lecsapunk rájuk! – adta ki a parancsot.

A csapat gyorsan felvette a golyóálló mellényeket, és fegyvereiket ellenőrizve ugrásra készen vártak. Perceken belül az étterem ajtaján egy kisebb csoport lépett ki, majd az autók mellett álldogáltak. Ekkor a rendőrségi furgonok hang nélkül fékeztek le a közelben, és a kommandósok hirtelen özönlöttek elő, fegyvereiket a célpontra szegezve. Lisa és Kevin is odarohantak, miközben hangos kiáltásokkal utasították a férfiakat a földre. A többséget gyorsan ártalmatlanították, de Ricky nem volt köztük. Lisa nem késlekedett, a kommandósokkal együtt az étterembe rontott. A helyiség most kihaltnak tűnt. Az előbb még zsúfolt étteremből egy lélek sem maradt.

– Lennie kell egy hátsó kijáratnak! – mondta Lisa,

miközben a hátsó helyiségek felé indultak.

Amint kinyitották az egyik ajtót, golyózápor fogadta őket. Az első sorban állók közül néhányan a földre rogytak. Lisa gyorsan fedezékbe ugrott, de mielőtt továbblépett volna, megragadta az egyik sérült kommandóst, és a fal mögé húzta.

– Tarts ki! – mondta, miközben egy asztalterítőt lerántva gyorsan nyomókötést készített a vérző combra.

A sérültet hamarosan kivitték az étteremből a többiekkel együtt. Lisa felkapta az egyik hátrahagyott gépfegyvert, és vaktában belelőtt a hátsó helyiségbe, mielőtt visszalapult a falhoz. Az egész tár kiürült. Egyik társa ekkor felkiáltott:

– Gázzzagot érzek! Valószínűleg eltaláltál egy vezetékkel! Mindenki kifelé!

A kommandósok azonnal menekülőre fogták. Lisa azonban egy pillanatra habozott, majd óvatosan belesett a helyiségbe. Nem látott senkit, ezért előre indult, egyre erősödő köhögéssel haladt a raktárak felé. A levegő egyre nehezebbé vált, de végül elérte a hátsó kijáratot. Amint kitárta az ajtót, négy férfival találta magát szemben – köztük Rickyvel. Ricky vigyorogva szólalt meg:

– Pont téged vártalak, kis puttana. – Nyírjátok ki! – üvöltötte Ricky Lisára mutatva.

Lisa villámgyorsan reagált: ágyékon rúgta a legközelebbi támadót, aki fájdalmasan felkiáltott. Megragadta a férfi karját, hátracsavarta, és pajzsként maga elé tartva két gyors lövést adott le. Az első golyó mellkason találta el az egyik pasast, aki holtan rogyott össze. A harmadik férfi közben Lisa fegyverét kiverte a kezéből, majd egy hatalmas ütést mért az arcára. Lisa hátratántorodott, és elengedte az élő védőpajzsát, azonnal visszavágott: egy köríves rúgással pontosan a támadó nyakát találta el. A rúgás ereje elég volt ahhoz, hogy a férfi eszméletlenül csuklott össze. Az ágyékon rúgott férfi eközben a fegyveréért nyúlt, de Lisa nem hagyta: megragadta a hajánál fogva, hátrarántotta, majd egy tisztító erejű térdrúgással mellkason találta. A csont reccsenésének hangja jelezte, hogy betört a szegycsontja. A férfi hörögve rogyott a földre, levegő után kapkodva. Lisa

körbepillantott, de Ricky addigra már messze járt.

Gyorsan felkapta a fegyverét, és futva eredt utána. A hátsó sikátorokban Ricky előnyt szerzett, de Lisa nem engedte el. A szűk utcába kiérve Ricky egy leparkolt autó felé rohant, és hátrafelé, vaktában kezdett lőni. Lisa szerencséjére egyik lövés sem találta el. Nem habozott, viszonzta a tüzet. Egy golyó pontosan Ricky vádliját találta el, teljesen szétroncsolva azt. Ricky üvöltve esett hasra, fegyvere kicsúszott a kezéből. Mire Lisa utolérte, Ricky már felült, és kétségbeesetten próbált elérni a fegyveréért. Lisa azonban gyorsabb volt: a lendületét kihasználva hatalmas rúgással találta el Ricky arcát. A férfi állkapcsa kimozdult a helyéről, és oldalt csúszott.

Lisa fegyvert szegezett rá, és lihegve szólalt meg:

– Ha tovább kapálozol, szétlövöm a kibaszott fejed, digó!

Ekkor egy járőrautó és egy civil autó fékezett le a közelükben. Három rendőr és Kevin szállt ki belőlük, és futva közelítettek.

– Maga minden szabályt figyelmen kívül hagyott, igaz? – förmedt rá Kevin.

Lisa még mindig lihegve válaszolt:

– Nem hagyhattam, hogy meglógjon ez a féreg!

Kevin dühösen méregette:

– És ha nincs egyedül? Mi van, ha ez egy csapda volt?

Lisa vállat vont.

– Nem volt egyedül. Négyen voltak, abból egyet biztosan kinyírtam, lehet, hogy kettőt. És mivel a kommandósok elmenekültek az étteremből, nem volt más választásom!

– A kommandósok nem menekültek, hanem átgondoltan cselekedtek. Körbezártuk a sikátorokat, és mindenkit elkaptunk, aki odabent volt! – mondta Kevin élesen.

Lisa gúnyosan elmosolyodott.

– Akkor annyira mégsem volt tökéletes a körbezárás, ha egyszer ez az idióta majdnem meglógott!

Kevin idegesen közelebb lépett.

– CSAPATMUNKA! Hallott már róla? Mi csapatban dolgozunk! Jegyezze meg egyszer és mindenkorra!

Lisa szemtelenül vigyorgott.

– Majd legközelebb észben tartom.

Kevin mélyet sóhajtott, majd végignézett rajta.

– Nem sérült meg?

Lisa a vérző Rickyre pillantott, akit már a mentősök láttak el.

– Nem, de kurvára éhes vagyok.

Kevin a fejét csóválta.

– Rendben, elmegyünk enni. Talán ettől lehiggad.

Útban a központ felé megálltak egy kifőzde előtt, de Lisa szó nélkül elindult az utca túloldala felé egy hot-dog árushoz.

– Hová megy? – kiáltott utána Kevin.

Lisa nem válaszolt, csak haladt tovább. Mikor odaért, rendelt két hot-dogot. Kevin kis idő múlva utolérte, fejcsóválva nézte a műanyag tálcát.

– Most komolyan, ezt a szemetet akarja enni? – kérdezte fintorogva.

Lisa harapott egy nagyot, majd lenéző mosollyal válaszolt:

– Nem igazi new york-i az, aki nem szereti az utcai hot-dogot.

Ezután csendben folytatta az evést, miközben Kevin fáradtan felsóhajtott.

– Fegyverrel sem lehetne kényszeríteni, hogy megegyek egy ilyen! – jegyezte meg Kevin fintorogva, miközben Lisa egy újabb falatot gyömöszölt a szájába.

– Sznob – szólalt meg Lisa, szájában a hot-doggal, hangja tompán csengett.

– Én most megegyek, és eszem valami normális ételt. Majd találkozunk az irodában – közölte Kevin, fejét csóválva, és a kifőzde felé indult.

Lisa miután végzett az étellel, beugrott egy boltba, ahol vett egy csomag csokis kekszet. Az irodába visszaérve leült az asztalához, elkezdte majszolni a kekszeket, és közben nekilátott a jelentése megírásának. A morzsák pillanatok alatt beterítették a billentyűzetét, és időnként egy-egy nagy korty kólát is megivott. Fél óra múlva Kevin megállt Lisa irodájának ajtajában, és elképedve nézte a jelenetet.

– Maga hihetetlen! – csóválta meg a fejét.
– Mindjárt befejezem – mormogta Lisa, miközben egy újabb falatot rágcsált. Véletlenül leköpte a monitorját, amit gyorsan letörölte a kezével.
– Inkább az irodámban várom meg – válaszolta Kevin, és gyorsan elviharzott a helyiségből.
Lisa pár perccel később átsétált Kevin irodájába, kezében a jelentéssel, amit egyenesen az asztalára tett.
– Nézze át, és ha akar, hozzáírhat valamit – mondta, miközben szórakozottan egy kekszet majszolt.
Kevin undorodva fogta meg a maszatos lapokat.
– Jó lesz ez így, de nyomtasson még egy példányt, miután kezet mosott – felelte szárazon.
Lisa sértődötten horkantott.
– Nem értem, mit kell kényeskedni, nincs ennek semmi baja! – dörögte, majd kiviharzott a mosdó felé.
Miután leadták a jelentést, elindultak a parkoló felé.
– Gambinót egyelőre nem találjuk, de meglátogatunk néhány emberét. Ezúttal ne akciózzon! - figyelmeztette Kevin.
– Ha nem provokálnak, nem lesz gond – vont vállat Lisa.
– Nincs akció! – emelte fel hangját Kevin.
Lisa grimaszolt egyet, majd beszállt a kocsiba. Az út során elővette a fegyverét, és újratöltötte. Kevin vezetés közben szűrős pillantást vetett rá.
– Remélem, azt most nem akarja használni!
– Csak ha szükség lesz rá – válaszolta Lisa higgadtan.
– Kérdzősködni megyünk. Ezek most egyelőre csak gyanúsítottak – emlékeztette Kevin.
– Oké – válaszolta Lisa közömbösen.
Egy bár előtt álltak meg, ahol pár alulöltözött nő ácsorgott. A bejáratnál egy nagydarab, mogorva férfi posztolt. A zene dübörgött odabentről.
– Hékás, ti meg hová igyekeztek? – állta el az útjukat a kidobó.
– Keresünk valakit – válaszolta Kevin, miközben elővette az FBI-igazolványát.
– Persze, FBI! Rólad talán el is hinném, de a kislányról?

Őt ribancnak tudnám elképzelni! – jegyezte meg kajánul.

Kevin mély levegőt vett, de mielőtt válaszolhatott volna, a fickó egy hatalmas pofont kevert le neki, amitől a földre esett. Lisa azonnal cselekedett: térden rúgta a férfit, aki ettől megrogyott, majd egy gyors ütést mért az orrnyergére. A csont reccsent, és vér fröccsent az arcára.

– Eltörted az orrom, te kis kurva! – ordította a férfi, miközben egy parasztlengőssel próbálta elérni Lisát.

Lisa azonban elhajolt, megpördült, és egy lendületes rúgással telibe találta a mellkasát. A fickó hátraesett, széttörte az ajtót, és ájultan terült el a padlón.

– Kicsit hangosan kopogtam, azt hiszem! – jegyezte meg Lisa szemtelenül.

– Én megyek előre – morogta Kevin, arcán még mindig ott égett a tenyérlenyomat.

Bent Kevin próbálta túlharsogni a zenét:

– FBI, mindenki maradjon a helyén! – kiáltotta, de senki sem figyelt rá.

Lisa elővette a fegyverét és két lövést adott le a hangosítás felé. A zene azonnal elhallgatott.

– Csak annyit mondtunk, hogy FBI, mindenki maradjon a helyén, és ne mozduljon! Különben úgy jár, mint az erősítő! – szólt Lisa magabiztosan.

Kevin egy asztalnál ülő négy öltönyös férfi felé mutatott.

– Maguk kijönnek velünk! – jelentette ki határozottan.

Kiérve Kevin a falhoz parancsolta őket, Lisa pedig átkutatta mindegyiküket. Pisztolyokat és késeket talált náluk.

– Engedély? – kérdezte Lisa szarkasztikusan.

– Megette a kutyám! – válaszolta Riccardo mosolyogva.

Lisa hátrébb lépett, hogy erősítést hívjon, amikor egy autó közeledett feléjük. A hátsó ülésről egy férfi gépfegyverrel hajolt ki, és tüzet nyitott. Lisa azonnal reagált, lerántotta Kevint a földre, miközben golyók csapódtak a négy öltönyös testébe. A támadók autója tovább haladt, de Lisa gyorsan tüzet nyitott. Néhány lövés után az autó kisodródott, felpördült, és egy szembejövő járműnek csapódott.

Lisa fegyverrel a kezében a roncsok felé rohant, Kevin pedig némi késéssel követte. Lisa feltépte az ajtót, Két fickó halott volt, ő találta el a fejüket, és kirángatta az egyik súlyosan sérült férfit. A földre taszította, majd fegyverét rá szegezte.

– Ha megmozdulsz, véged! – kiáltotta Lisa.

Kevin a másik autóhoz sietett, hogy megnézze, ott történt-e sérülés. Szerencsére a sofőr már kiszállt; be volt kötve, és a légszákok megvédték.

– Jól van? – kérdezte Kevin.

– Megütöttem magam, de nem vészes. De maguk mégis mi a fenét művelnek? – förmedt rá a férfi feldúltan.

– FBI-akció. Ennyit elég tudnia – válaszolta Kevin szárazon, majd sarkon fordult, és Lisához indult.

Lisa éppen átkutatta a földön fekvő férfit. Egy gépfegyvert talált nála, amit kitérített, majd az autó tetejére helyezett.

– Mi a helyzet vele? – kérdezte Kevin.

– Kicsit közelebről nézte meg a műszerfalat, mint szeretne volna, de életben van – válaszolta Lisa vállrándítva.

– Legalább egy túlélte! Maga mindig ilyen zűrös? – kérdezte Kevin egy sóhaj kíséretében.

– Csak a rosszabb napokon – felelte Lisa könnyedén, miközben bilincset kattintott a földön fekvő férfi csuklójára.

Hamarosan megérkezett az erősítés és a mentők ellátták a sérültet, mielőtt bevitték a központba. Lisa és Kevin is visszatértek az FBI-hoz, mivel a felettesük, Ross, berendelte őket. Ross idegesen járkált az irodájában, mikor beléptek, csak intett, hogy foglaljanak helyet.

– Mit művelnek maguk ma? Négy halott, három sérült gyanúsított! Lisa, magát azért osztottam Kevin mellé, hogy szemmel tartsa magát, erre maga elszabadult, mint valami ámokfutó! – mondta ingerülten Ross.

– Nem az ő hibája – vágott közbe Lisa. – Egyébként is ugyanolyan ügynök, mint én, nem a felettesem! És ami a gyanúsítottakat illeti: ők támadtak ránk. Talán hagyni kellett volna, hogy szitává lőjenek minket? – kérdezte élesen.

– Erősítést kellett volna hívni! – csattant fel Ross.

– Az étteremnél ott voltak a kommandósok, mégis nekem kellett elvégezni a piszkos munkát, mert azok a gyávák elszeleltek egy kis gázzag miatt! – riposztózott Lisa.

Ross mély levegőt vett, hogy lenyugodjon, majd kimérten folytatta:

– Silverman ügynök, most csak azért nem rúgom ki, mert figyelembe veszem, hogy nemrég elvesztette az édesanyját. De felfüggesztem határozatlan időre!

Lisa arca meg sem rezdült, de határozott mozdulattal letette az asztalra a jelvényét.

– Itt a jelvényem. A pisztoly marad, az a sajátom – közölte, majd megfordult, és kiviharzott az irodából.

Ross felsóhajtott.

– Egész nap az idegeimre ment, de el kell ismernem, hogy jó ügynök. Adjon neki egy kis időt, uram – jegyezte meg Kevin.

– Tudom, hogy jó. De jelenleg szüksége van egy kis távolságra. Ha önként nem vesz ki szabadságot, kénytelen vagyok így intézkedni – válaszolta Ross higgadtan.

– Ugye tudja, hogy jelentkezett a Világrendőrséghez? – kérdezte Kevin.

– Tudom. Minden jó ügynökünket elszipkázzák. De nem fogom visszatartani – bölintott Ross.

– Akkor ezt időben közölje vele – vetette oda Kevin, majd ő is távozott.

Lisa dühösen szállt be az autójába, és kihajtott az FBI központ elől. Egyenesen egy harcművészeti iskolához tartott, hogy levezesse a feszültségét. Mikor odaért, gyorsan átöltözött, majd a hátsó részre ment, ahol a boxzsákok sorakoztak. Csupasz ököllel kezdte püfölni az egyiket. Ütött, rúgott szüntelen, egyre hevesebben. A homlokáról izzadságcseppek kezdtek peregni, majd hamarosan patakokban folyt róla a víz. Sying mester némán figyelte hosszú percekig, majd lassú léptekkel odasétált hozzá.

– Valami baj van, Silverman mester? – kérdezte Sying, miközben Lisa még mindig a boxzsákot püfölte.

Lisa abbahagyta az ütéseket, és lihegve a mesterre nézett.